

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

笑將軍

แม่ทัพเจ้าหัวใจ
ชุด จอมคนเจ้าหัวใจ

โมเหยียน 莫顏 เจียน
พวงหยก แปล

คือทุกสิ่งที่คุณใส่ใจไว้ด้วยกัน

"ไหนๆ ท่านก็ยังไม่มีการยา ข้าก็ไม่ได้หน้าตาซีริว แต่งงานกับข้าท่านก็ไม่เสียหายอะไร
อีกอย่าง ข้าดูแลตัวเองได้ ไม่เป็นภาระให้ท่านหรอก"

นางนิ่งรอแล้วพบว่าเขาเอาแต่จ้องมองตนเองตั้งแต่ต้นจนจบด้วยดวงตาเป็นประกายวาววับ
เหมือนดวงตาสุนัขป่าในยามรัตติกาล

เพราะเห็นเขายังเอาแต่อึ้ง นางจึงจำต้องจัดไม้ตายออกมาใช้

"จะบอกอะไรให้ ตอนที่ท่านยังสลบอยู่ ข้าเป็นคนป้อนยา เป็นคนเช็ดตัวให้ท่าน ดั่งนั้นข้า
เลยได้เห็นท่านหมดทั้งตัว อะไรที่ไม่ควรเห็นก็ยิ่งได้เห็น เพราะฉะนั้นท่านต้องรับผิดชอบข้าด้วย"
นางพูดอย่างกระวนกระวายด้วยกลัวว่าเขาจะไม่ยอมรับ

ปกติมีแต่หญิงสาวโดนเห็นร่างเปลือยจึงเรียกร้องให้คนอื่นรับผิดชอบ แต่นางสัมผัสเขาไป
ทั่วตั้งแต่หัวจรดเท้า เห็นทุกซอกทุกมุมของเขาจนหมด ยิ่งมาหน้าด้านหน้าทบทวนความรับผิดชอบ
จากเขาก็ก

มากกว่ารัก

แม่ทัพเจ้าหัวใจ ชุต จอมคนเจ้าหัวใจ

ไม่เคยียน เขียน พวพหยก แผล

《笑將軍》 莫顏 Mo Yan 著

Copyright © 2007 Treetype Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2341-9

ภาพประกอบ 樹蔭

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 189 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เปิดศักราชใหม่มาครานี้ มากกว่ารักก็หิบบชุด 'จอมคนเจ้าหัวใจ' ขึ้นมาปิดฝุ่นใหม่อีกครั้งหนึ่งคะ สำหรับใครที่ชื่นชอบผลงานของท่านไม่เหียน ห้ามพลาดนิยายชุดแรกๆ นี่ที่เคยสร้างความประทับใจให้กับท่านนักอ่านมาแล้วเด็ดขาดเชียวนะคะ โดยที่ตัวละครจะต่อเนื่องกันทั้งสี่เล่มซึ่งควรอ่านเรียงกัน ดังนี้

1. แม่ทัพเจ้าหัวใจ
2. จอมมารเจ้าหัวใจ
3. เจ้าสำนักเจ้าหัวใจ
4. ประมุขเจ้าหัวใจ

โดยพระเอกของแต่ละเล่มนั้นล้วนเป็นยอดฝีมือที่เก่งฉกาจ รูปร่างและบุคลิกแตกต่างกันไป มั่นใจได้เลยว่าบรรดาพระเอกเหล่านี้จะมากุมหัวใจของทุกคนได้อย่างไม่ยากเย็นแน่นอน

สำหรับเรื่องแรก 'แม่ทัพเจ้าหัวใจ' นี้จะเป็นเรื่องราวของศิษย์คนแรกแห่งสำนักเขาเขียนซาน ผู้เชี่ยวชาญด้านการแปลงโฉมเป็นคนโน้นคนนี้ไปทั่ว กระทบโฉมหน้าแท้จริงถูกท่านแม่ทัพหนุ่มเห็นเป็นคนแรก นางที่เชื่อฟังคำอาจารย์ว่าบุรุษที่เห็นใบหน้าแท้จริงของนางคนแรกจะต้องเป็นสามีของนาง นางจึงต้องตามคิดว่าที่สามีผู้นี้ไม่ให้คลาดสายตา

มาร่วมติดตามความแก่นแก้วน่าหยิกของ 'ซูทรงเออร์' ที่จะใช้วิธีการใดในการพิชิตใจว่าที่สามี 'ตัวนอวีส์' กันคะ และจะให้ครบอรรถรสท่านนักอ่านอย่าพลาดเรื่องอื่นๆ ในชุดเดียวกันนี้ด้วยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ชูหรงเอ๋อร์ ศิษย์คนโตของสำนักเขาเทียนซาน แม้จะไม่ใช่วรยุทธ์ หากแต่โจมตีครวญผู้เชี่ยวชาญวิชาพันหน้า สามารถปลอมแปลงเป็นใครก็ได้อย่างแนบเนียนไร้พิกุล
- * ตัวนอวี้อือ แม่ทัพหนุ่มผู้องอาจห้าวหาญ บังคับบัญชาการกองทัพพยัคฆ์ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นกองทัพมือเยี่ยม เต็มไปด้วยทหารแก่กล้า เชี่ยวชาญการศึก
- * สู่ยหลิงเอ๋อร์ ศิษย์น้องเล็กของชูหรงเอ๋อร์ มีวิชาตัวเบาเลิศล้ำไร้ผู้ใดเทียบเทียม
- * จอมมารจู่อิน จอมมารแห่งเหมียวเจียงผู้เชี่ยวชาญการใช้พิษ สามารถควบคุมงูพิษได้เป็นร้อยเป็นพันชนิด
- * ตงฟางเว่ย กุณชื่ออันดับหนึ่งแห่งกองทัพพยัคฆ์ซึ่งติดตามรับใช้ตัวนอวี้อือมานานปี

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

ทางเหนือมีเขาเขียนซานตั้งอยู่ท่ามกลางภาพแห่งมายา ตัวภูเขา ถูกปกคลุมด้วยเมฆหมอกตลอดปีจนมองเห็นรูปร่างที่แท้จริงไม่ถนัด ด้วยเหตุนี้นับแต่โบราณมาผู้คนจึงขนานนามมันว่าเขาเขียนซาน (เขาเทอะ)

ด้านล่างไอหมอกมีแต่ความแห้งแล้งไร้ต้นหญ้า หากเหนือสายหมอกขึ้นไปกลับเป็นไม้ดอกไม้ใบนานาพรรณ สีสัตว์น้อยใหญ่ประเภทต่างๆ น้ำตกน้ำพุทั้งร้อนเย็น แสงตะวันจันทร์ราส่องสะท้อนเจิดจ้า ยังผลให้ หมู่มวลบุปผชาติแข่งกันผลิบาน ต้นหญ้าเขียวขจีลาดไปตามพื้น ราวกับเป็นเขตแดนของทวยเทพที่ลงมาสถิตยังโลกมนุษย์ ที่น่าแปลกใจก็คือ ทศนี้สภาพงดงามจับตาเช่นนี้กลับปรากฏอยู่บนผืนโลก มิใช่สวรรค์

สถานที่อันตัดขาดจากโลกภายนอกแห่งนี้มีหน้าผาแห่งหนึ่งชื่อผาเชิงเขียน แลดูน่าสะพรึงกลัวเพราะลึกลับจนมองไม่เห็นกัน เด็กสาววัยกำดัดทั้งหลายที่ดันดันขึ้นมามอบยอดเขาได้รับคำสั่งจากอาจารย์อย่างเคร่งครัด

ไม่ให้เจียดกรายเข้าใกล้ผาเงิงเขียนเป็นอันขาด ด้วยหากพลาดพลั้งพลัดตกลงไป คราวนี้คงได้ขึ้นสวรรค์จริงๆ

ตรงพงหญ้าบริเวณต้นเขามีรั้งห่านป่า ลูกเล็กๆ ทั้งครอกที่แม่ห่านพอกออกมากำลังส่งเสียงร้องแกว๊กๆ ขณะที่เพิ่งขึ้นใหม่อ่อนนุ่มเหมือนโยไฟ่ายพวกมันยังบินไม่เป็น ได้แต่กระพือปีกพับๆ บิดกันไปตามาในทุกจังหวะที่ก้าวเดิน ดูน่ารักน่าชังเป็นที่สุด

ไม่ไกลกันนักคือกระท่อมน้อยสีเทา ด้วยความที่มันเป็นสัตว์กินพืช และมีนิสัยรักสงบ จึงไม่สร้างความหวาดกลัวให้ครอบครัวห่านป่า บางครั้งลูกห่านยังไปเดินบิดกันวนเวียนรอบตัวกระท่อมอย่างจะชวนให้เล่นด้วยกัน ต่างฝ่ายต่างถ้อยที่ถ้อยอาศัยไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน บรรยากาศโดยรอบเต็มไปด้วยความสุขสงบ

แต่แล้วความสุขสงบที่วาก็ถูกทำลายลง เมื่อสุนัขป่าที่ห่มรอจ้งหะอยู่แล้วเริ่มเคลื่อนไหว

แม่ห่านเห็นสุนัขป่าสีดำเข้าก็รีบสยายปีกหมายจะไล่มันออกไป ลูกห่านป่าทั้งครอกส่งเสียงร้องแกว๊กๆ ด้วยความหวาดกลัว พลังกภูกันเข้ามาหลบอยู่ข้างหลังแม่ห่าน

สัตว์ร้ายสีดำอ้าปากกว้าง อดเขี้ยวแหลมคมน่าสะพรึงกลัว น้ำลายหยดแหมะเป็นทางด้วยความอยากกินลูกห่านเป็นอาหาร แม่แม่ห่านจะรักลูกสุดหัวใจ ไม่ยอมบินหนีตราบจนเสี้ยวเวลาสุดท้าย แต่ไหนเลยจะสู้รบตบมือกับเขี้ยวแหลมของสุนัขป่าได้

ดูท่าจะเกิดเหตุน่าสลดใจขึ้นเป็นแน่ ดวงตาของสุนัขป่าเป็นประกายวาววับอย่างคุกคาม มันถีบตัวขึ้นจากพื้นแล้วกระโจนเข้าไปใส่ฝ่ายตรงข้าม

"กรร!"

ทุกอย่างเกิดขึ้นภายในเวลาอันรวดเร็ว จู่ๆ กระจ่าตายน้อยก็ลุกขึ้นยืนจากพงหญ้าแล้วร้องคำรามเสียงดัง สร้างความตกตื่นจนสุนัขป่าไม่เพียงแต่จะวิ่งเท่านั้นที่ ยังหนีกระเซอะกระเซิงไปหลายก้าว

"ไอ้หมาป่าบ้า! ไอ้หมาป่าน่าชัง! ไสหัวไปเดี๋ยวนี้ละ!"

แน่นอนว่ากระจ่าตายน้อยพูดหรือคำคนไม่ได้ หากแต่กระจ่าตัวนี้ไม่เหมือนตัวอื่น เพราะมันเป็นคนจำแลงมา

เด็กสาววัยตรุนางหนึ่งสวมหน้ากากกระจ่าเอาไว้ ใต้หน้ากากนั้นคือใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรา แม้ดวงตากกลมโตทั้งสองข้างจะหริ่งอย่างดุตัน ปรกาศความสดใสก็ยังไม่จางหาย นางยกมือเท้าสะเอวท่าสุนัขป่าสีดำ

"มองอะไรอยู่ได้! ไม่เคยเห็นกระจ่าตัวใหญ่กว่าเจ้าหรือไร ถ้ากล้ากินพวกมันล่ะก็ ข้าจะจับเจ้าถลกหนังมาทำเสื้อกันหนาวเสียให้ชัด!"

ซูทรงเออร์ดำแว่ดอย่างไม่เกรงใจ โชคดีที่นางตัวใหญ่กว่าสุนัขป่า จึงไม่กลัวว่ามันจะทำอะไรตนเอง แต่กลัวมันจะทำร้ายครอบครัวห่านมากกว่า นางรู้สึกอึดอัดสำหรับหน้ากากกระจ่าที่ดูสมจริงราวกับมีชีวิตมาใส่ ก้มลงไปหมอบคุกคู้อยู่ในพงหญ้าจนเข้าใกล้ครอบครัวห่าน อยู่กับพวกมันดูลูกห่านเล่นกันได้สำเร็จแล้วแท้ๆ เซียว เรื่องอะไรจะยอมให้สุนัขป่ามาทำลายความพยายาม หากจะล่าเหยื่อก็ไปล่าสัตว์อื่นในนอ อย่าได้แต่ต้องลูกห่านป่าที่น่ารักของนางเป็นอันขาด

สุนัขป่าวิ่งห่างหุดทครางหงิงๆ หนีไปด้วยความตื่นกลัว ซูทรงเออร์เห็นแล้วให้กระหึ่มใจยิ่งนัก ก่อนจะหันไปปลอบโยนครอบครัวห่านด้วย

รอยยิ้มระรื่น

"ไม่ต้องกลัวนะ...เด็กดี หมาป่าวายร้ายถูกฆ่าไล่เปิดไปแล้วละ"

ดวงตาเบิกกว้างนับไม่ถ้วนมองนางด้วยความหวาดผวา ครอบครัวยังไม่เคยคลายจากอาการขวัญหนี

นางมองลูกห่าน ลูกห่านก็กำลังมองนาง บรรยากาศในเวลานี้ ประดักประเดิดสิ้นดี ไม่มีความซาบซึ้งต้นต้นที่ได้รับการช่วยเหลือ มีแต่ความเจียบกริบอันเกร็งเครียดเหมือนเห็นผี

อืม ต้องเป็นเพราะข้าดูตัวใหญ่โตมโหฬารเป็นแน่

เด็กสาวย่อตัวลง คู้ร่างหมอบลงไปในพงหญ้าเพื่อทำตัวเป็นกระต่ายน้อยต่อ เหมือนว่าเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งสิ้น

พอนางขยับเข้าไปข้างหน้า ลูกห่านก็ถอยกรูดไปข้างหลัง พอขยับไปทางขวา ลูกห่านก็หนีไปทางซ้าย ครั้นพอขยับตามไปทางซ้าย ลูกห่านก็กรูไปทางขวา พยายามเว้นระยะปลอดภัยเพราะไม่ไวใจนางอย่างเห็นได้ชัด

ดูท่าความจะแตกเสียแล้วสิ หลังจากที่นางเปิดเผยว่าตนเองเป็นมนุษย์

ในอกแน่นตื้อด้วยความฮึดฮัดอย่างอดไม่อยู่ พวกลูกห่านเห็นนางเป็นตัวประหลาดไปเสียแล้ว เด็กสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ เฮ้อ...
ช่างเถอะ!

"แกวักๆๆ ซิวๆๆๆ"

จู่ๆ นางก็ร้องเสียงดัง เล่นเอาคราวนี้ลูกห่านทั้งครอบครัวหวี่กระเจิดกระเจิงด้วยความตกใจเพื่ออยู่ให้ไกลนางที่สุด

ที่...ค่อยอารมณ์ดีขึ้นมาหน่อย

ซูทรงเออร์ตัดสินใจจะจากไป ไม่ไยดีห่านปาที่ไม่รู้บุญคุณคน
ครอบครว้นั้นอีก ตามที่คำนวณเวลาดู อินทรีผิวเมียดตรงริมผาน่าจะกักไข่
จนอินทรีน้อยกะเทาะออกมาจากเปลือกแล้ว นางเลยตั้งใจจะไปดูพร้อม
ฉวยโอกาสเก็บผลไม้ป่ารองท้องไประหว่างทาง

เด็กสาวเดินเขย่งก้าวกระโดดเบาๆ ไปทางหน้าผาพลงครวญเพลง
ในคอโดยที่ยังสวมหน้ากากกระต่ายไว้

ในฐานะศิษย์คนโตของสำนักเขาเขียนซาน แม้จะไม่ใช่บรรพบุรุษ
หากแต่เด็กสาวผู้นี้ก็มีวิชาอันเลิศล้ำ นั่นคือเรียนวิชาพันหน้าที่ยอดเยี่ยม
ที่สุดในยุทธภพสำเร็จ

วิชาพันหน้าเป็นศาสตร์ที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าวิชาแปลงโฉม ด้วยได้อาจารย์
ที่เลี้ยงดูมาแต่เด็กคอยชี้แนะ เวลาอยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำ นางโปรดปรานที่
จะทำหน้ากากขึ้นมา

ไม่ว่าจะเป็นหน้ากากสัตว์ พืช มนุษย์ทุกเพศทุกวัย จะอ้วน ผอม
สูง เตี้ย นางสามารถปลอมตัวได้อย่างแนบเนียนไร้พิกุล ทั้งยังสามารถ
เปลี่ยนหน้าไปมาภายในเวลาอันแสนสั้น ด้วยเหตุนี้ถึงได้เรียกว่าวิชา
พันหน้า

การทำให้หน้าตนเองเปลี่ยนไปในแต่ละวันเป็นความสุขในชีวิตนาง
หน้ากากกระต่ายที่สวมอยู่ในตอนนี้เป็นผลงานชิ้นล่าสุด

ภายใต้หน้ากากเหล่านั้น ใบหน้าที่แท้จริงของนางงามหยาดฟ้ามาดิน
ทว่านอกจากอาจารย์และศิษย์น้องทั้งสองแล้ว ไม่มีใครเคยได้ยลโฉม
อันงามสะคราญนั้น

นางเดินไปเรื่อยๆ อย่างอารมณ์ดี ทว่าเพียงพักเดียวก็รู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติอยู่ข้างหลัง พอหันไปมองก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นสุนัขป่าตัวเมื่อครู่

"นี่ เจ้ายังกล้ากลับมาอีกหรือ"

เด็กสาวเอามือทำสะเอวขมิไส้ด้วยท่าทางเหมือนว่าโลกนี้ไม่มีอะไรยิ่งใหญ่ไปกว่ามนุษย์

นึกไม่ถึงว่าจะยังมีสุนัขป่าตัวใหญ่อีกตัวโผล่มาจากด้านหลัง ไม่ลิสสองตัวต่างหาก ไม่ใช่ๆ หลายตัวเหลือเกิน! สุนัขป่าสี่ดำมากมายปรากฏตัวขึ้นข้างหลังสุนัขป่าตัวเมื่อครู่ แล้วพากันแยกเขี้ยวขวาววรวับจ้องนางเหม็งที่แท้มั่นก็กลับไปรวบรวมสมัครพรรคพวกมาเล่นงานนางนี่เอง

คราวนี้เสร็จแน่...

ซูหรงเอ๋อรักลิ้นน้ำลายลงคอ มองสุนัขป่าเหล่านั้นด้วยแววตาหวั่นวิตก พวกมันแยกเขี้ยวยิงฟัน ส่งเสียงคำรามชวนขนลุกออกจากลำคอ น้ำลายไหลหยดจากปากเป็นทาง ไม่ว่าจะถูกตัวใดกัด จุดจบก็มีเพียงหนึ่งเดียว...ตาย!

"ว้าย!" นางหวีดร้องเสียงดังแล้วหมุนตัววิ่งไม่คิดชีวิต มีสุนัขป่าทั้งฝูงไล่หลังมาติดๆ

วิ่งเร็ว! เร็วเข้า! หากโดนตามทันจะต้องตายแบบไม่เหลือศพแน่!

"ช่วยข้าด้วย! หมามาหนี่! ไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย!"

หากรู้แต่แรกไม่ออกมาเที่ยวเล่นไกลถึงเพียงนี้หรือก ตรงนี้อยู่ห่างจากสำนักเขาเขียนชานมากเกินไป ต่อให้ร้องจนคอแตกก็ไม่มีใครได้ยิน

ทันใดนั้นที่ได้ฝ่าเท้าพลันสิ้นพริต กว่าจะรู้ตัวอีกครั้งก็พบว่าร่างอ่อนแอ

ของตนพลัดตกหน้าผา และกำลังร่วงลงลิ่วลงไปยังโตรกธารด้านล่างที่
อยู่ใต้ยอดเขาเซียนซานหลายร้อยจั้ง*

ธารน้ำใสบริสุทธิ์ไหลรินลงมาจากภูเขาทางด้านเหนือที่สูงนับพันลี้**
น้ำใสเย็นจ๋าเพราะไหลผ่านหิมะบนยอดเขาที่ไม่เคยละลายตลอดทั้งปี
แล้วระเรื่อกลงมาบนพื้นราบ

นกแร้งตัวมหึมากางปีกกลาบินบนผืนฟ้าสีคราม ดวงตาจ้องมอง
หุบเขาที่อยู่ลึกไกลไปเบื้องล่างเขม็ง สุดท้ายก็ร่อนเข้ามาบินวนเวียนอยู่
เหนือบริเวณนั้นไม่ยอมไปไหน

เสียงผีเท้าม้าดังโกล่เข้ามาเรื่อยๆ อาซาสูงใหญ่พวงพีตามสายพันธุ์
ทางเหนือเยื้องย่างอย่างสง่างามโดยมีบุรุษผู้มีกลิ่นอายทรงอำนาจราว
ทวยเทพนั่งอยู่บนหลัง

เขาสวมเสื้อคลุมสีดำ สนับไหลโลหะ เกราะโลหะที่อยู่บนอก
สลักลายพยัคฆ์ เส้นผมสีดำสนิทปล่อยสยายระเกะระกะ บุคลิกเฉียบขาด
ดูน่าเชื่อถือ หากแต่รอยแผลเป็นพาดยาวทแยงหว่างคิ้วทำให้ใบหน้านั้น
ดูน่าสะพรึงกลัว ท่าทางดูดุดันน่ายำเกรงราวกับมัจจุราชที่มาจากขุมนรก

ด้านหุบเขาเซียนซานคือด้านชายแดนที่อยู่ใกล้ไม่เป่ย*** มากที่สุด
ดังนั้นจึงถือเป็นบริเวณที่มีความเสี่ยงอย่างยิ่งของเขตทางเหนือ

เมืองหู่เจิง (เมืองพยัคฆ์) ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนใต้ของด้านหุบเขา
เซียนซานอยู่ใต้การรักษาการณ์ของกองทหารฝีมือดีที่ผู้คนขนานนามว่า

* จั้ง เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบระยะได้ประมาณ 3.33 เมตร

** ลี้ (หลี่) หมายถึงหน่วยมาตราวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อื่น เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

*** ไม่เป่ย คือพื้นที่แถบทะเลทรายโกบีและทางตอนเหนือของจีน

กองทัพแพทย์...กองทัพได้การบังคับบัญชาของแม่ทัพตัวนวนวีสีอ

งานประจำที่ตัวนวนวีสีอต้องปฏิบัติเป็นประจำทุกวันไม่เคยขาดคือ
ขี่ม้าตระเวนเมือง ตรวจดูความสงบเรียบร้อยของบริเวณใกล้เคียง เขา
ขี่ม้าเลียบไปตามลำธารซ้ำๆ เนื่องจากไม่เคยปล่อยให้ความเคลื่อนไหว
ใดหลุดรอดสายตา นกแร้งที่บินวนไปเวียนมาอยู่เหนือศีรษะจึงดึงความ
สนใจของเขาได้อย่างง่ายดาย

ดวงตาสีดำเป็นประกายสุขุมเยือกเย็นหรือลึกลับน้อย จับจ้องอีก
ฟากหนึ่งของลำธาร แล้วเลือกช่วงที่น้ำค่อนข้างจะตื้นเงินกระซบมือ
เข้ากับบังเหียน ขี่ม้าข้ามลำธารไป

อาซาตัวงามข้ามมาอยู่อีกฟาก หยุดเท้าลงบริเวณที่มีนกแร้งบิน
ชุมนุมกัน

ชายหนุ่มที่นั่งเฝ้าดออยู่บนหลังม้าเหลือบตามองลงไป คิ้วหนาเฉียง
ตรงรูปดาบสีดำสนิทขมวดมุ่น

สตรีนางหนึ่งนอนไม่ได้สติอยู่ตรงริมฝั่ง ร่างครึ่งหนึ่งแช่ลงไป
เสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวมขาดรุ่งริ่ง ท่อนแขนที่โผล่พ้นร่มผ้าขาวสะอาดราวหิมะ
นวลเนียนนุ่มนิ่มปานไม่มีกระดูก

เขากระโดดลงจากม้าอย่างคล่องแคล่ว ย่อตัวลงนั่งข้างกายเด็กสาว
จากนั้นก็ใช้ปลายนิ้วแตะชีพจรตรงข้อมือเล็ก

ยังมีชีวิตอยู่ แต่ชีพจรแผ่วเหลือเกิน จวนเจียนจะได้เข้าประตู
เมืองคืออยู่รอมร่อ จำเป็นต้องพาไปหาที่รักษาอย่างเร่งด่วน หากมัวแต่ช้า
จะไม่ได้การ

มือใหญ่ซ้อนร่างเปี้ยกชุ่มโชกขึ้นพาดไว้บนหลังม้าอย่างง่ายดาย

ไม่ต่างอะไรจากหิวสัตว์ตัวเล็กที่เบาหวิว

เขาขึ้นม้าตามในทันที แล้ววิ่งบังเหียนควมม้าอย่างรวดเร็วจนเสียง
ฝีเท้าม้าดังกุกกับหายลับไปจากป่าที่บภายในเวลาไม่นาน

คุณดีเหลือเกิน...

ท่ามกลางสติเลือนราง คุณหญิงมีอุ่นร้อนค่อยๆ ปลูกซุหรงเออร์รี่ให้
ฟื้นคืนสติขึ้นมา

นางค่อยๆ เปิดเปลือกตาอย่างงัวเงีย สิ่งที่ปรากฏสู่คลองจักษุเป็น
อันดับแรก...คือใบหน้าเย็นชาที่ดูน่าสะพรึงกลัว

ยมบาลหรือ!?

นางจ้องมองบุรุษตรงหน้าด้วยความตื่นตระหนก พร้อมกระดกหนี
ไปข้างหลังโดยสัญชาตญาณ ทว่าอาการวิงเวียนที่จุใจทำให้นางตาพร่า
และเสียหลักล้มลงไป

หากแต่มือข้างหนึ่งยื่นออกมาประคองไว้ ช่วยไม่ให้นางพลัดตกจาก
เตียงหินได้ทันกาล

"แยะจริง...ข้าตายแล้ว...ข้าตายแล้ว..." เด็กสาวหวีดร้องอย่าง
ควบคุมตนเองไม่อยู่ น้ำหูน้ำตาไหลด้วยความตกใจ ตนเองอายุน้อยๆ
เพียงเท่านี้ ยังไม่ทันได้ออกเรือนก็มีอันเป็นไปเสียก่อน เจอแบบนี้ใครบ้าง
จะไม่เสียใจ

"ท่านยมบาล! ข้ายังไม่อยากตาย! ข้าไม่อยากตาย!" นางรัวกำปั้น
ใส่ร่างตรงหน้าพลากรี้ดร้องอย่างอ่อนแรง

"หยุดนะ!"

หัวใจของตัวหนังสือขมวดมุ่น เขาสู้อุตสาห์ถ่ายทอดลมปราณ
เข้าไปในร่างของนางผ่านตรงบันเอว จนสามารถช่วยชีวิตเด็กสาวที่เกือบ
ตายเพราะตัวเย็นเกินไปคนนี้ได้ ใครเลยจะรู้ว่าพลลี้มตาขึ้นมา นาง
ไม่เพียงแต่จะเข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นยมบาล ยังร้องโหวกเหวกไวววาย
พลางทปตีเขา ชัดจ้งหะการถ่ายเทลมปราณลงกลางคัน

"ฮือ...ข้ายังไม่อยากตาย...ข้าอยากกลับโลกมนุษย์..."

ชายหนุ่มรวบข้อมือทั้งสองข้างของอีกฝ่ายไว้อย่างแน่นหนาแล้ว
คำรามในคอ

"เจ้ายังไม่ตาย!"

ซุหรงเออร์ชะงักก็ก กะพริบตาแดงกำาของตนเองปริบๆ พลาง
จ้องหน้าเขาด้วยความฉงน นางเพ็งจะสงบสติอารมณ์ฟังเขาพูดรู้เรื่องก็
ตอนนี้เอง

"ข้ายังไม่ตาย?" นางทวนคำด้วยเสียงหนักๆ

"เคยเห็นใครลงไปอยู่ในปรโลกแล้วสามารถทปยมบาลได้ด้วย
หรืออย่างไร" ชายหนุ่มพูดเสียงเย็น ท่าทางเฉียบขาด ดูทรงอำนาจอย่าง
ไม่อาจต่อต้าน

ความคิดว่าุ่นของนางค่อยๆ กระจ่างชัดขึ้นมาช้าๆ ก่อนจะถามเพื่อ
ความมั่นใจ

"ท่านไม่ใช่ยมบาลหรือ"

"ไม่ใช่"

"แล้วท่านเป็นใคร"

"ผู้ช่วยชีวิตเจ้า"

นางจ้องคนพูดเขม็งโดยไม่ร้องพุ่มพาย ไม่หือไม่อือแม้แต่นิดเดียว ก่อนจะตัวอ่อนยวบกะทันหันเหมือนถูกสูบรีวแรงทั้งตัวออกไปดื้อๆ

"บ้าจริง!"

ตัวนอวีส์ือสบถเบาๆ แล้วรีบฉีกลมปราณไว้บนฝ่ามือ แขนลงไป กลางทรวงอกเด็กสาวเพื่อรักษาการเต้นของหัวใจนาง

"ข้าไม่ได้บ้าสักหน่อย..." นางขมวดคิ้วประท้วงคำพูดของเขาด้วยเสียงแผ่วระโหย

คิ้วคมดกดำที่มุ่นเข้าหากันอยู่แล้วยิ่งขมวดซึ้งกับวาจาของนาง

จนกระทั่งแทบไม่มีแรงเหลือแล้วแท้ๆ หญิงผู้นี้ยังมีวายุต่อปากต่อคำกับเขา

คราวนี้ซู่หรงเอ๋อรัยอมนิ่งนิ่งแต่โดยดี เนื่องจากตระหนักแล้วว่า กระแสความอบอุ่นที่ไหลวนอยู่ในร่างกายเป็นเพราะลมปราณที่ได้รับจากชายหนุ่มตรงหน้า

ไออุ่นไหลกำซาบเข้ามาสู่ร่างเป็นกระแสจากฝ่ามือใหญ่ของชายหนุ่ม ที่วางทาบอยู่บนอก อากาศวิงเวียนอ่อนแรงค่อยๆ ลดเลื่อนไปที่ละน้อย พร้อมกับที่ไอนั้นถูกบรรเทาหลงจากร่างที่แช่น้ำเป็นเวลานาน

หลังจากค่อยสบายใจเมื่อตระหนักชัดแล้วว่าอีกฝ่ายมิได้มีเจตนาร้าย นางถึงมีแกใจจัดระเบียบความคิดอันสับสนยุ่งเหยิง ทบทวนความทรงจำว่าตนพลัดตกลงมาจากหน้าผาได้อย่างไร

น่าอัศจรรย์ใจเหลือเกินที่นางมีชีวิตรอดมาได้! ตกลงมาสูงเพียงนั้น หากไม่ตายก็เลี้ยงไม่โตละ ยังดีที่นางดวงแข็ง ตอนร่วงตกลงมาได้ต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ตรงหน้าผาช่วยพยุ่งร่างลดแรงกระแทก ประกอบกับด้านล่าง

เป็นลำธาร ร่วงของนางจึงไม่แห้งเหือดเมื่อร่วงลงพื้น

แม้จะไม่เป็นวรยุทธ หากแต่นางมีอาจารย์ที่วรยุทธเลิศล้ำ ทั้งยังมีศิษย์น้องที่เป็นมืออมังด้านการแพทย์ จึงคุ้นเคยกับการถ่ายลมปราณเพื่อรักษาเป็นอย่างดี ดูท่าชายหนุ่มผู้นี้จะต้องมีกำลังภายในยอดเยี่ยมอย่างไม่ต้องสงสัย

ด้วยความที่ยังอ่อนแรงอยู่มาก ไม่นานนักเปลือกตาบางก็หนักอึ้งยังผลให้นางดำดิ่งสู่ห้วงนิทรา

ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าไร เมื่อลืมตาสะลึมสะลือขึ้นมาอีกครั้ง นางเห็นเขากำลังสาละวนอยู่กับการก่อไฟ จากนั้นก็เติมท่อนฟืนที่ตัดมาจากในป่าลงไปจนกองไฟลุกโชติช่วง สร้างความอบอุ่นภายในถ้ำ ส่งแสงสะท้อนแผ่นหลังตรงตระหง่านของเขา จากนั้นนางก็ผล็อยหลับไปอีกครั้ง

บางครั้งบางคราวเมื่อรู้สึกตัวครึ่งหลับครึ่งตื่น นางสัมผัสได้ถึงมือใหญ่ที่วางอยู่บนหน้าผากหรือไม่ก็บนข้อมือของตนเองเพื่อตรวจดูว่าอาการเป็นอย่างไรบ้าง

บางทีเขาจะพยุงบางขึ้นมาป้อนน้ำให้ดื่ม สร้างความชุ่มชื้นให้แก่ริมฝีปากและลำคอแห้งผาก น้ำที่ล่องผ่านลำคอทำให้ไอน้ำกำซาบเข้าไปถึงก้นบึ้งหัวใจ

เขายังคงช่วยฟื้นฟูสภาพร่างกายนางด้วยการถ่ายลมปราณให้อย่างต่อเนื่อง อาการของนางจึงดีขึ้นเรื่อยๆ

ทีละเล็กทีละน้อย...เวลาที่นางรู้สึกตัวค่อยๆ มีมากกว่าเวลาที่นางนอนหลับ เวลาที่ค่อยแอบมองเขาก็เริ่มมากกว่าเวลาที่ใช้ไปกับการพักผ่อน

วันนี้เขาพุงนางขึ้นมาให้นั่งหันหน้าเข้าหากัน วางมือขวาลงกับ
ทรวงอกเพื่อถ่ายเทลมปราณให้เหมือนเคย นางเลยมีโอกาสใช้สายตา
สำรวจตรวจตราเขาโดยละเอียด

ชายหนุ่มผู้นี้กำยำล่ำสันเหลือเกิน แขนของเขาใหญ่กว่านางเป็น
เท่าตัว จากสื่อเกราะที่สวมอยู่บนอก เขาน่าจะเป็นทหาร ลายพยัคฆ์ที่อยู่
บนเกราะก็น่าจะเป็นสัญลักษณ์ของกองทัพ ดูท่าเขาคงจะเป็นหนึ่งใน
สมาชิกของกองทัพพยัคฆ์ที่รักษาด่านชายแดน

ได้ยินว่าทหารในกองทัพพยัคฆ์ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีเยี่ยม
แต่ละนายสามารถด้านศัตรูได้นับสิบ วันนี้มาเห็นกับตาก็น่าจะไม่ใช่แค่
ข่าวโคมลอย ถ้าฟังแค่ดูจากบุคลิกเขาก็ไม่กล้าประมาทแล้ว

พอมองบ่อยๆ จนชินนางก็พบว่าแท้ที่จริงแล้วชายผู้นี้ได้หน้าตา
น่ากลัวแม้แต่นิดเดียว เสียแต่ดูขี้ริ้มเกินไป ประกอบกับรอยแผลเป็น
ตรงหว่างคิ้วทำให้คนเข้าใจผิดคิดว่าเขาโหดเหี้ยมดุเดือดได้ง่ายๆ แต่
ความจริงแล้วเขาทั้งรูปงามทั้งองอาจให้ความรู้สึกสูงส่งเหมือนเชื้อพระวงศ์
ถึงไม่ต้องจงใจวางมาดก็ทำให้คนอื่นรู้สึกยำเกรงได้แล้ว

คนผู้นี้จะต้องเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่แน่ นางโชคดีเหลือเกินที่ได้
รับการช่วยเหลือจากแม่ทัพนายกองผู้มีใจเมตตาเช่นเขา

ยิ่งมองเขานานเท่าไรนางก็ยิ่งถอนสายตาไม่ได้โดยไม่รู้ตัว ทุกคราว
ที่แอบมอง ใบหน้าเป็นต้องร้อนฉ่า หัวใจอุ่นซ่าไปทั้งดวงไม่รู้เป็นเพราะ
ลมปราณที่เขาถ่ายเทมาให้ หรือเพราะการกระทำของเขาทั้งนั้น

ตัวนอนวีลือค่อยๆ ซักฝ่ามือกลับ ปรับลมหายใจหลังถ่ายเทลมปราณ
จากนั้นดวงตาสีดำสนิทก็ลึมขึ้นซ้ำๆ แล้วสบประสานเข้ากับดวงตาของ

เด็กสาว นางสะดุ้งเฮือก รีบก้มหน้างุดด้วยความกระตาคใจ

หากไม่ได้สวมหน้ากาก ใบหน้าของนางจะต้องแดงกำเป็นแน่แท้
มือเล็กยกขึ้นแตะใบหน้าเขินอายของตนโดยไม่รู้ตัว

เอ๊ะ?

นางลูบหน้าแล้วลองหยิกผิวแก้มดูอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก ก่อนจะ
นิ่งตะลึงจนตัวแข็งไปทันที

"ฮา!"

เด็กสาวร้องออกมาด้วยความตกตื่นจนตัวนอนวีสีอมองนางด้วย
ความประหลาดใจ

"หายไปแล้ว...หายไปแล้ว..." นางพึมพำกับตนเอง

"อะไรหายไปแล้ว" ชายหนุ่มขมวดคิ้ว

หน้ากากกระต่ายหายไปแล้ว!

ดวงตาคู่งามซ้อนขึ้นจ้องตาเขาตรงๆ นางเพิ่งจะรู้ตัวเอาตอนนี้เอง
ว่าชายผู้นี้ได้เห็นใบหน้าที่แท้จริงของนางที่ไม่เคยให้ใครยล

สวรรค์...อย่างนี้มีเท่เท่ากับว่าข้ากับเขาต้อง...ต้อง...

"เกิดอะไรขึ้น"

"ไม่มีอะไร"

นางปิดปากเสียบแล้วก้มหน้างุดด้วยความกระตาค หัวใจปั่นป่วน
จ้าวุ่นเหมือนมีคลื่นลูกใหญ่อยู่ในนั้น

อาจารย์ออกกฏอย่างเคร่งครัดว่านางจะให้คนอื่นเห็นใบหน้าที่
แท้จริงง่ายๆ ไม่ได้เป็นอันขาด ชายคนแรกที่เห็นหน้าคือสามีในอนาคต
ของนาง นางจะต้องแต่งงานกับเขา

นี่เขาเห็นหน้านางแล้ว นางยอมต้องแต่งงานกับเขาสินะ มันช่าง...
กะทันหันเหลือเกิน แล้วจะให้นางพูดเรื่องแต่งงานออกไปเองได้อย่างไร
ตัวนอวี่สี่มอมเด็กสาวเจี๊ยบๆ อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะส่งเสื่อคลุมขนสัตว์
ให้โดยไม่ถามอะไรมาก

"ใส่ซะ"

จากนั้นเขาก็หันหน้าไปทางอื่น ด้วยเข้าใจว่าตนเองหน้าตาตุตัน
อีกทั้งรอยแผลเป็นบนหว่างคิ้วทำให้นางเสียขวัญเอาได้ง่ายๆ จึงเลี้ยงที่
จะไม่มองนาง

"เจ้ารออยู่ที่นี้"

ส่งเสื่อจี่เรียบร้อยเขาก็เดินออกจากถ้ำแล้วขี่ม้าจากไป

"นี่! ท่านจะไปไหน" นางตะโกนถามด้วยความฉงน แต่เขาหายไป
ไม่เหลือแม้แต่เงาแล้ว

เฮ้อ ช่างเกิด!

เด็กสาวทรุดตัวลงนั่งบนก้อนหิน เพิ่งจะมีเวลาทำให้หัวใจอันร้าว
ของตนสงบลงก็ตอนนี้เอง

จำได้ว่าตอนอายุครบสิบห้า อาจารย์ที่สามารถดูดวงชะตาอย่าง
แม่นยำได้ทำนายทายทักว่าเมื่ออายุสิบเจ็ดปี นางจะประสบภัยร้ายแรง
ถึงชีวิตสามครั้ง แต่หากนางแต่งงานกับชายคนแรกที่ได้เห็นใบหน้าแท้จริง
ของตนเอง นางจะแคล้วคลาดจากภยันตรายมาได้ ด้วยเหตุนี้อาจารย์จึง
ให้นางลั่นสัตย์สาบาน

เป็นความบังเอิญอย่างนั้นหรือ

ที่นางมีชีวิตรอดหลังจากตกหน้าผาไม่ใช่ว่าตนเองดวงแข็ง หากแต่

เป็นเพราะชายผู้นี้คือชายหนุ่มแห่งโชคชะตาที่อาจารย์บอกว่าจะมาช่วย
ปิดเป่าภัยร้ายให้นางใช้หรือไม่

ผ่านไปชั่วเวลาจิบน้ำชาหนึ่งจอก ตัวนวนวีสีก็กลับมาอีกครั้งพร้อมปลา
ที่จับมาจากลำธาร

ดวงตากลมโตของเด็กสาวกะพริบปริบๆ ขณะมองตามเขาด้วยความ
สงสัย เห็นเขาหยิบมีดเล็กออกมาขูดเกล็ดปลาแล้วผ่าท้องควัก
เครื่องใน จากนั้นก็เสียบปลาเอาไว้บนไม้ไผ่วางย่างไฟ นางถึงเพิ่งจะบรรลุ
ว่าที่แท้เขาก็ออกไปหาอาหารมากินนั่นเอง

ดูไม่ออกเอาเสียเลย ชายผู้นี้ไม่เพียงแต่จะมีใจเมตตา ยังรอบคอบ
ละเอียดลอออีกด้วย

เขาเป็นคนดีที่หาได้ยากยิ่ง นิสัยใจคอติดกับรูปลักษณะภายนอก
ลิบลิบ เขาไม่มีใจคิดร้ายแม้แต่นิดเดียว มีหน้าซำยังเต็มไปด้วยมโนธรรม
จนนางไวเนื้อเชื่อใจเขาสนิทใจ

เด็กสาวค่อยๆ ทრุดตัวลงนั่งข้างกองไฟแล้วถามขึ้นเบาๆ

"ที่นี่ที่ไหน"

"หุบเขาที่อยู่ห่างจากเมืองหู่เจิงมาหนึ่งลิ้ว" ตัวนวนวีสีตอบเรียบๆ แล้ว
ลุกเดินออกไปตรงปากถ้ำ ใช้น้ำในถ้ำล้างกลิ่นคาวปลาออกจากมือ

นางบรรลูล้วงทันทีที่แท้กระแสน้ำก็พัดตนมาอยู่นอกเมืองหู่เจิง
ห่างจากยอดเขาเขียนซานที่ตนอยู่ประมาณภูเขาสามลูก

เด็กสาวลุกขึ้นเดินไปทางปากถ้ำบ้าง

"ข้ามีนามว่าซุหรงเออร์ ท่านล่ะ?"

ฝ่ายตรงข้ามไม่ตอบ ข้ายังถามขึ้นเสียเอง

"เจ้าอาศัยอยู่ที่ใด"

"เมืองหู่เจิง" นางปดไปส่งเดช ด้วยเดาว่าหากคนผู้นี้เป็นนายทหาร
แห่งกองทัพยศจริง จะต้องไปที่เมืองหู่เจิงเป็นแน่

เขาเดินกลับไปที่กองไฟ ทรวดตัวลงนั่งขัดสมาธิแล้วกล่าวด้วยเสียงขรั่ม

"ไว้กินเสร็จแล้วข้าจะพาเจ้าไปส่งในเมือง"

ไม่ยอมบอกชื่อเสียงเรียงนามเพราะไม่อยากให้ใครรู้อย่างนั้นหรือ
นั้นยังทำให้นางอยากรู้เข้าไปใหญ่

"เสียเคราะห์ของท่านสลักลายเสีย ท่านคงเป็นทหารที่ประจำการอยู่
ในเมืองหู่เจิงใช่หรือไม่" นางขยับตัวเข้าไปนั่งใกล้เขาอย่างจงใจ

ตัวนอนวีสีหนึ่งเงียบไม่ตอบคำ ท่าทางยังคงเย็นชาเหมือนน้ำแข็ง
พอเห็นนางเข้ามานั่งข้างๆ เขาก็กระดกหนีไปทางขวาเพื่อรักษาระยะห่าง
เอาไว้

"เหตุใดจึงไม่ตอบข้าเล่า" นางขยับเข้าไปใกล้อีกนิดพลางถามอย่าง
ประหลาดใจ

"ไม่มีความจำเป็นต้องตอบ"

ชายหนุ่มลุกขึ้นเดินออกไปยืนตรงปากถ้ำอีกครั้ง

นางมองบุรุษที่เมินตนเองโดยสิ้นเชิงด้วยความอึ้ง

คนผู้นี้ผิดปกติตรงไหนหรือไม่ เขาไม่เพียงไม่ยอมมองนาง ยังทำท่า
เหมือนหงุดหงิดรำคาญใจอีกด้วย

นางเดินตามไปที่ปากถ้ำอย่างไม่ยอมตัดใจ

"เหตุใดถึงไม่มีความจำเป็นต้อง ข้าเองก็แจ้งชื่อเสียงเรียงนามให้ท่าน

ทราบแล้ว เหตุใดท่านถึงไม่ยอมบอก"

ไม่รู้เพราะอะไรนางถึงไม่สบอารมณ์เลยสักนิดที่ถูกเขาเมิน นี่เขาไม่คิดว่านางงดงามหรือ

ฝ่ายตรงข้ามหมุนตัวเดินกลับเข้าไปในถ้ำอย่างเย็นชา ซึ่งคิดว่าอยากอยู่ให้ไกลนางมากที่สุด

คราวนี้หูทรงเออร์ไม่ได้ตามไป นางมองข้างบน จากนั้นก็มองข้างล่าง ลูกตาสุกใสมากไหวพริบกออกไปมาจนครบสามร้อยหกสิบองศา ขณะที่ยืนมองทำงานอย่างรวดเร็ว จากนั้นจู่ๆ ท่อนขาเรียวงามทั้งสองข้างก็อ่อนยวบเมื่อเจ้าของหมดสติล้มพับลงไปกับพื้น

ตัวนอนวิสลีปราดเข้ามาซ้อนร่างนางไว้อย่างรวดเร็ว แล้วใช้ปลายนิ้วแตะชีพจร ตามหลักร่างกายของนางควรจะมีฟื้นคืนสภาพเดิมได้แล้ว ไม่น่าจะหมดสติไปอย่างนี้อีก

นึกไม่ถึงว่าทันใดนั้นร่างในอ้อมกอดกลับลืมหวนดวงตากลมโตขึ้นมาแล้วยิ้มให้เขาอย่างซุกซน เล่นเอาชายหนุ่มนิ่งตะลึงไปทันที

หญิงผู้นี้แกดังทำเป็นหมดสติ!

เขาทำท่าจะผละออกไปเมื่อพบว่าตนเองถูกหลอก แต่นางไม่ยอมให้ทำอย่างนั้นและใช้มือขาวเนียนจับเขาไว้แน่น แสดงให้เห็นว่าตนเองมุ่งมั่นและดีอรันเพียงไร

"ท่านมีนามว่าอะไร" นางถามอีกครั้งอย่างไม่ยอมตัดใจ

ตัวนอนวิสลีขอฆวดคิ้วมุ่น ใบหน้าบึ้งตึง ในถ้ำมีเพียงเขาและนางชายหนึ่งหญิงหนึ่งอยู่ด้วยกันตามลำพัง พฤติกรรมเช่นนี้ไม่เหมาะสมอย่างร้ายแรง

"ปล่อย!"

"ไม่!"

ลูกวัวแรกเกิดย่อมไม่รู้จักร้ายกาจของเสือ นางจ้องตาเขาตรงๆ

"ยัยยุคบุรุษในที่เช่นนี้ ไม่รู้จักระดากใจบ้างเลยหรือ" เสียงทุ้มแสดงให้เห็นความรำคาญ เขาสังหรณ์ใจได้ร่างๆ ว่าตนเจอตัวป่วนช่างตื้อเข้าให้แล้ว

"นี่ ท่านเป็นคนเข้ามาถอดข้าเองนะ เหตุใดจึงโยนความผิดมาให้ข้าเสียได้ อีกอย่าง ไยท่านต้องเอาแต่คอยหนีข้าด้วย ข้าหน้าตาน่าเกลียดนักหรืออย่างไร" นางโตกลับอย่างไม่พอใจ

เด็กสาวไม่เกรงกลัวเขาแม้แต่นิดเดียว แม้แววตาของเขาจะน่าหวาดหวั่นยิ่งกว่าแววตาสุนัขป่า เพราะมันดูดุคั่นน่ากลัวปานประหนึ่งจะกินคนเข้าไปได้ทั้งตัว แต่สัญชาตญาณบอกว่าเขาจะไม่ทำร้ายนางอย่างแน่นอน

เขานิวหน้ายิ่งกว่าเดิม น่าเกลียดหรือ ไม่นางไม่ได้อัปลักษณะสักนิด ข้ายังคงงามจนต้องกลั่นหายใจ

เพราะเหตุนี้เขาถึงได้พยายามหลบเลี่ยง ตอนถ่ายเทลมปราณ เขาจำใจสัมผัสทรวงอกนางอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็จริง แต่หลังจากนั้นใจว่านางปลอดภัยดีแล้ว เขาก็จึงใจเว้นระยะห่าง ชายหญิงไม่ควรอยู่ใกล้ชิดกัน เขาไม่อยากทำให้ชื่อเสียงของนางแปดเปื้อน

แต่ตอนนี้เด็กสาวกลับจับเขาไว้แน่น ไม่มีที่ท่าว่าจะยอมปล่อยมือข้ายังถามว่าเหตุใดเขาถึงได้คอยหนีนาง

ดวงตาสองคู่จ้องกันเขม็งจนแทบจะทำให้เกิดประกายไฟในอากาศ
หลังจากประสานสายตากันได้สักพัก ตัวนอวี่สือก็คลายอาการเกร็งเครียดลง
"ตัวนอวี่สือ"

ปฏิกิริยาอันเหนือความคาดหมายเรียกรอยยิ้มจากริมฝีปากนาง ช้ำ
ยังเป็นรอยยิ้มกระหยิ่มใจ

"ข้าจำได้แล้ว"

หัวคิ้วดกดำขมวดมุ่น ขณะมองรอยยิ้มงดงามชวนใจเต้นบนริมฝีปาก
อีกฝ่าย แว่วสับสนฉายขึ้นในดวงตา

"จะปล่อยได้หรือยัง"

"ท่านนี่เคร่งครัดเหลือเกิน!" ซุหรงเออร์อุทาน ไม่เข้าใจเอาเสียเลย
ว่าเหตุใดชายผู้นี้ถึงต้องทำหน้าที่เคร่งขรึมตลอดเวลา

สัญชาตญาณบอกนางว่าเวลาเขายิ้มจะต้องดูดีมากอย่างแน่นอน
เพราะความที่เขาเป็นคนจิตใจดี แม้หน้าตาจะดูเป็นคนอารมณ์ร้าย
แต่นอกจากเรื่องทำหน้าที่ดุดันมึนทึบแล้ว เขาก็ไม่เคยทำอะไรนาง ช้ำยังเป็น
เป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิต

ความจริงเขาแค่ออกแรงนิดเดียวก็สามารถทำให้นางกระเด็น
หรือเป็นลูกหนึ่งออกไปนอนแฉ่งแฉ่งนอกถ้ำได้แล้ว แต่เขาก็ไม่ได้ทำ
ความกล้าของนางจึงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งเขาทำหน้าบูด นางก็ยิ่งอยากแกล้ง
มิหนำซ้ำอารมณ์ของเขายังสบายเหลือเกิน นางไม่อยากลุกออกมาเร็วนัก

เด็กสาวเอียงคอ จ้องมองรอยแผลเป็นตรงหว่างคิ้วเขาด้วยสายตา
อยากรู้ อยากเห็น

"แผลนี้ท่านได้มาตอนบาดเจ็บจากสงครามหรือ"

นางพูดพลางเอื้อมมือออกไปหมายจะแตะ แต่ยังไม่ทันสัมผัสโดน อีกฝ่ายก็ผละออกไปอย่างกะทันหันเสียก่อน ทำให้นางล้มกลางนบหน้า เนียนนุ่มจับพื้นดิน

"โอ๊ย! เจ็บนะ"

ซูทรงเออร์ลูบจมูกที่เจ็บระบมบ่อยๆ พลางยักแหย่ยกยื่นลุกขึ้นยืน ตัวนอนวีลื้อเดินกลับไปนั่งหน้ากองไฟเหมือนไม่เห็นภาพนั้นอยู่ในสายตา

นางลุกขึ้นสาวเท้าเดินดุ่มๆ เข้าไปหาแล้วหอบหายใจอย่างเอาเรื่อง "เหตุไฉนจู่ๆ ถึงได้ลุกออกไปล่ะ"

"ถ้ายังพูดมากอีกก็ไม่ต้องกินปลา" เขาชูด้วยสีหน้าบึ้งตึง

กลิ่นหอมฉุยของปลาเผาทำให้นางยอมสงบปากสงบคำแต่โดยดี คนฉลาดย่อมรู้จักกินอาหาร กุลสตรีไม่ควรถกเถียงกับบุรุษ เวลานี้ ปากท้องสำคัญที่สุด ไม่มีทางเสียละที่นางจะปล่อยให้ตนเองทรมาณ แม้จะรู้ว่าชายผู้นี้ไม่มีวันใจร้ายยอมปล่อยให้นางหิว แต่เห็นแก่ความดีที่เขาช่วยชีวิต นางจะให้เกียรติเขาหน่อยก็แล้วกัน

เพื่อให้เข้ากับใบหน้าดูตันของเขา นางจึงปั้นหน้าละห้อย ทำตาน่าสงสารเสมือนหนึ่งเกรงกลัวความร้ายกาจของเขาเสียเหลือเกิน แล้วจ้องมองอาหารในมือเขาอย่างน่าเวทนา

"..."

ตัวนอนวีลื้อนั่งอึ้งไป ท่าทางหงอสนิทของนางทำให้เขาไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

ทางที่ดีที่สุดคือไม่ต้องพูดอะไรเลยแล้วยื่นปลาให้ จะได้เป็นการ

ปิดปากนางไปในตัว

พอได้ปลาย่าง สีหน้าเงืองหงอยของนางก็สว่างไสวด้วยความยินดี
นั่งกินปลาอย่างร่าเริง

"ร้อน! น้ำ ขอน้ำหน่อย!"

เพราะรีบกินกินไปนางเลยต้องแลบลิ้นเล็กๆ ของตนออกมาใช้มือ
พัดอย่างเอาเป็นเอาตาย

เขายื่นถุงน้ำไปให้เสียบๆ แม้แต่อาหารยังช่วยปิดปากนางไม่ได้
มิหนำซ้ำยังทำให้นางโวยวายกว่าเดิมเสียอีก

ซูทรงเออร์ดีมน้ำอีกใหญ่แล้วถอนหายใจเฮือก ก่อนจะยิ้มแป้น
ขอบคุณเขา

นางกินปลาต่อพลางลอบมองชายหนุ่มตรงหน้าไปพลาง ยังไม่ลืม
สีหน้าบูดบึ้งถ่มทิ้งของเขาตอนนางยื่นมือออกไปหมายจะแตะแผล ดูท่า
รอยแผลเป็นรอยนี้คงจะเป็นความทรงจำที่ไม่น่าพิศมัยนัก

ความสงสัยรบงเกิดขึ้นในหัวใจโดยไม่รู้ตัว ตอนที่ได้แผลนี้เขาคงจะ
เจ็บมากเลยสินะ

ประกายตาคมกริบที่เหลือบมองมาทำให้นางรีบก้มหน้างู๊ด แสร้ง
ทำที่เป็นกินอย่างเอร็ดอ่อยพลางคิดกับตนเองในใจ ตอนที่ชายผู้นี้ได้
แผลบนใบหน้า รอยแผลคงจะกรีดลึกลงไปถึงหัวใจ เขาถึงได้ชอบทำหน้า
เหมือนยมบาล หน้าตาไร้ความรู้สึกทั้งวี่ทั้งวันยิ่งกว่าคนตายเสียอีก

นางสนใจในตัวเขาอย่างร้ายกาจพลางตัดสินใจกับตนเองเสียบๆ
ตราบไตที่ยังไม่รู้ละเอียดยว่าชายผู้นี้เป็นใคร มาจากไหน และทำ
อะไร ข้าจะไม่ยอมไปจากเขาเด็ดขาด

เพราะข้าต้องศึกษาให้รู้แจ้งว่าชายที่จะมาเป็น 'สามี' ของข้าใน
อนาคตมีภูมิหลังเช่นไร!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623419.html>